

Tiden maatte komme bort fra denne Ordning. I alle de nye Kirker, der ere opførte i Kjøbenhavn i de senere Aar, har man da ogsaa undladt at indrette lukkede Stolestader, og i den kongelige Anordning af 11. November 1899 § 6 er det forbudt at tage Betaling for Stolestader i Distriktskirkerne i Kjøbenhavn. Tiden synes saaledes nu at være kommen til ogsaa at aabne de lukkede Stolestader i de gamle Kirker i Kjøbenhavn saavel som i de Købstadkirker, hvor de endnu maatte findes. For flere Kirker vil dette ganske vist komme til at betyde et ret væsentligt Indtægtsstab; men for en Del vil dette ramme Kirker, hvis Budgetter i Forvejen ikke ere overlastede. Skulde det for nogen Kirke bevirke Underskud paa Budgettet, maa dette dækkes som Kirkernes andet Underskud.

Blandt de Grunde, man har set anført for Bevarelsen af de lukkede Stolestader, vil den, at disse have deres Berettigelse af Hensyn til de gamle og svagelige, der ønske at sikre sig en Plads i Kirken, formentlig bedst mødes og paa en Maade, der kommer alle gamle og svagelige tilgode og ikke udelukkende dem af disse, der have Raad til at betale, ved den i Paragraffen indeholdte Bestemmelse om, at Menighedsraadet kan bestemme, at visse Stolestader i Kirken ved de almindelige Gudstjenester paa nærmere fastsatte Betingelser skulle forbeholdes til Brug for gamle og svagelige uden Betaling. De Betingelser, som Menighedsraadet skal kunne fastsætte, kunne dels have Hensyn til, hvorledes det skal afgøres, hvem der skal anses som gammel og svagelig, dels til at fastsætte en vis Tid, inden hvilken de paagældende skulle have givet Møde i Kirken, naar de ville vente, at Pladsen holdes aaben til dem.

§§ 8—9 ordne de der omhandlede Forhold væsentlig i Overensstemmelse med de nugældende Regler, kun at der er tildeelt Menighedsraadet en ordnende Indflydelse, som hidtil har været udøvet af Oversynet eller Ministeriet.

I § 10 er den en Købstads Byraad efter Kirkesynslovens § 25 tilkommende Ret til at paaanke Synets Afgørelser, vedkommende Kirken henlagt til Tilsynet og Menighedsraadet, hvilket er anset for at være en simpel Følge af, at Kommunalbestyrelsen fremtidig ikke skal have nogen Andel i Styrelsen af disse Kirker. Tilsynet og Menighedsraadet, der ere personlig nærværende ved Synet, foruden at de have

det daglige Opsyn med Kirken og Ansvar for dens forsvarlige Vedligeholdelse, ville ogsaa med langt større Vægt kunne gøre deres Stemmer gældende ikke blot over for Synet, men ogsaa over for Oversynet og Ministeriet, end Byraadet, der end ikke skal varsles til at overvære Synet, og hvis eneste Maade at gøre sin Indflydelse gældende paa, foruden gennem Valget af det ene af Kirkeinspektionens Medlemmer, har været indskrænket til den det i Kirkesynslovens § 25 tillagte Paaanke af Synsudsættelsen, naar denne forelaa, og en Afskrift af Synsforretningeu var bleven Byraadet tilstillet, jfr. Ministeriets Skrivelse af 22de Marts 1895. At Kirkens Interesser ved Siden af Menighedens økonomiske Interesser ville blive langt fyldigere iagttagne, naar Sagen lægges helt i Tilsynets og Menighedsraadets Haand, er der næppe Grund til at tvivle om. At Kommunalbestyrelsen ved Siden heraf ogsaa bør have noget Indseende med Menighedens — d. e. Skatteborgernes — økonomiske Interesser, er allerede sagt ovenfor og vil blive omtalt nærmere nedenfor under Bemærkningerne til § 16.

### III.

Dette Afsnit omhandler særlig de selvejende Kirkers økonomiske Anliggender, Tilvejebringelsen af Midlerne til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift.

Den herom i § 11 indeholdte almindelige Regel, hvorefter Udgifterne til Kirkernes Vedligeholdelse og Drift i første Linie skulle afholdes af Kirkernes egne Midler og kun, hvis disse ikke strække til, ved Bidrag fra Menighederne, er overensstemmende med de gældende Regler og i og for sig saa naturlig, at den ikke behøver nogen Begrundelse.

At de, der ved en Kirkes Opførelse have paataget sig dens Vedligeholdelse og Drift, ogsaa vedblivende skulle have denne Forpligtelse, er lige saa naturligt. Paa den anden Side synes Billighed at tale for, at der aabnes dem en Udvej til at frigøre sig for denne Forpligtelse, naar Menighedsraadet erklærer sig villigt til at overtage den paa Menighedens Vegne, og der er derfor i § 12 givet Adgang til en Afløsning af slige Forpligtelser ved Overenskomster mellem Menighedsraadet og dem, hvem Forpligtelsen paahviler. Egentlige Afløsningsregler har man ikke anset det for rigtigt eller nødvendigt at give; som For-